

ANN-CHRISTINE REIMER, BLIVANDE 60-ÅRING: VÅGA VARA ANNORLUNDA

”Jag hoppar av det skenande tåget och tar ett stickspår till okänd destination”

”Jag önskar att jag hade jobbat mindre, att jag umgåtts mer med vänner och familj, att jag tillåtit mig själv att leva MITT liv och inte det liv som andra förväntade sig av mig”.

Detta säger patienterna på sin dödsbädd till sjuksköterskorna inom den palliativa vården enligt **Tangan Chatterjee**, brittisk läkare och författare i ämnet lycka och glädje.

I slutet av 2022 kom jag fram till att det var dags för en kursförändring i mitt liv. Det var dags att meddela min arbetsgivare att jag önskade gå ner till tredagarsvecka från våren 2024. Det beslutet var inte taget ur det blå. Jag började tänka i de banorna redan vid 50 fyllda.

Att våga vara annorlunda och inte följa normen väcker känslor hos andra. Det är en iakttagelse jag gjort. Jag vill inte gå så långt som att säga att den nattsvarta avundsjukan uppenbarar sig, men ifrågasatt är jag.

När jag började tala om ”projektet jobba mindre” med min mamma för ungefär tio år sedan tyckte hon att det var det dummaste hon hört. **”Klart man vill jobba”** var en av kommentarerna. Mamma, sa jag, det handlar inte om det. Det finns ett annat liv där ute också. **Jag vill inte köra ända in i kaklet för att andra förväntar sig det av mig, jag vill ha det andra också.** Jag har kul på jobbet och jag har ett bra jobb. Men det är inte det som är livet.

När jag sedan berättat för andra närstående om mina planer har de sagt **”Ann-Christine, det här måste vi prata om”**. På det svarade jag ungefär **”Det finns inget att prata om, jag ska göra detta”**. Eller så har jag fått höra **”man kan städa ihjäl sig”**. Jag har inga planer på att städa två dagar i veckan. Pensionen är också

Ann-Christine Reimer, 60 år i september 2024

lednings- och marknadsassistent, golfare, ensamresenär, webbkreatör, bloggare och frilansskribent med ett liv i både Limhamn/Malmö och Málaga

något som kommit upp. **”Du måste tänka på pensionen”**. Andra har uttryckt **”du är djärv”** och **”du kommer att bli uttråkad”**. Som om det inte finns ett liv utanför jobbet.

Mitt beslut har självklart också mötts med glada och positiva tillrop, men det är det negativa som kletat sig fast. Jag vågrar dock att vara som andra och följa normen – jobba fullt ända tills pensionen. Vi har alla olika ekonomiska förutsättningar för ett alternativt liv, tak över huvudet och mat i magen måste vi ha, men jag tror ändå att det handlar om **valet att vara modig**. Att våga vara annorlunda.

Oavsett vad andra tycker och tänker känner jag **bottenlös, genuin glädje och NYFIKENHET** för vad som komma skall. Jag har tagit ett beslut, jag rättar inte in mig i ledet, jag ställer mig bredvid, betraktar, borstar bort de negativa åsikterna och kör mitt race. Det är styrka och wow-känsla i det.

”Jag önskar att jag tillåtit mig själv att leva MITT liv och inte det som andra förväntade sig av mig”.

Läs den meningen några gånger till.

Smaka på den.

Gör DU vad DU vill?

Är svaret nej?

Välj ett annat spår.

